

naar vi ere komne paa det Punkt, at On-det virkelig har sin Rod i sociale Forhold, bliver det Spørgsmaalet, om Forbudslove af den Karakter her overhovedet har nogen nævneværdig Virkning. Jeg er tilbøjelig til at give det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds Ret i, at Forbudslove erfaringsmæssig ikke nytte det allermindste eller kun meget lidt, naar der er Tale om at raade Bod paa Onder af den Art. Vi maa huske paa, at Proletarbørn gennem hele deres Opvækst vel nok overfor alt, hvad der hedder Lovgivning, har rent barbariske Instinkter. Derved forstaar jeg saadanne Instinkter, som kun bøje sig for den personlige Magt og den personlige Villie, bøjer sig overfor Betjenten paa Gadehjørnet, men ikke overfor Plakaten paa Gadehjørnet. Mod Børn, der overfor Lovgivningen lade sig lede af saadanne rent barbariske Instinkter, ville Forbudsbestemmelser sikkert ikke gøre nogen Verdens Nytte. Endvidere maa vi huske paa, at Erfaringer med Hensyn til Forbuds Nytte paa dette Omraade ere allerede gjorte i temmelig stor Udstrækning. For det første ere de gjorte i Hjemmene, hvor man kæmper imod Tobaksrygning hos Børn, thi det tror jeg dog er sikkert nok, at der er saa godt som ikke noget Hjem, der søger at udrydde Tobaksrygning hos Børn blot ved et kategorisk Forbud, ledsaget af dertil hørende Straf, isoleret fra al anden Optragelse. Jeg tror ogsaa, at Erfaringerne ere gjorte indenfor Skolevæsenet. I Odense Katedralskole var det i alt Fald for 30 Aar siden saaledes, at Rektor i det Reglement, som alle Skole-drenge skulde rette sig efter, ogsaa havde udstedt Forbud mod offentlig Tobaksrygning, og jeg antager, det har været Tilfældet i alle Landets Latinskoler. Jeg tror ikke, at der i Odense Katedralskole sporedes nogen som helst Virkning af dette Forbud mod Tobaksrygning. Jeg tror, den florerede akkurat lige saa godt mellem Eleverne, som hvis dette Forbud ikke havde eksisteret. Der er derfor, som ogsaa mange af de tidligere Talere have fremhævet, stor Fare for, at en saadan Lov vil blive en ren Papirlov, en Lov, der kun kommer til at staa paa Prent, men ikke faar anden Betydning, og jeg synes, det har sine Betæneligheder, at en af de første Berøringer med Lovgivningen, som man udsætter Proletarbørn for her i København og andetsteds, er en saadan Papirlov, om hvilken Børnene maa faa den Forestilling, at Lovgivning i det hele er noget, som er

meget let at omgaa og meget let at overtræde, men for Øvrigheden meget vanskeligt at faa overholdt.

Jeg er ganske paa det rene med, at der, hvor Tobakken gør Ulykker mellem Børn, gør den det til Gavns. Og jeg tror slet ikke, at de stærke Ord, der ere blevne brugte om den Skade, som Børnene tage af Tobaksrygning, f. Eks. af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lange), ere overdrevne. Der, hvor Tobakken gør Ulykker blandt Børn, gør den det vistnok til Gavns. Men jeg tror blot ikke, at et Forbud gennem Lovgivningen er noget, der nytter. Naar nu denne Sag bliver henvist til Udvalg, er det vel nok at forudse, at der vil komme et negativt Resultat deraf. Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) sagde rigtignok, at der var en Paragraf i Loven, som han havde Sympati for. Det var den eneste, mente han, som egnede sig til at blive til Lov. Det var § 3, hvorefter Kommunalbestyrelserne skulde have Ret til at forbyde Eleverne Tobaksrygning indenfor Skolens Omraade, og hvorved det blev paalagt Lærerne som en Pligt at passe paa, at dette Forbud blev respekteret. Det overrasker mig rigtignok at høre, at det skulde være nødvendigt at udstede en ny Lov om den Ting. Jeg kan ikke tro andet, end at Skolemyndighederne allerede nu hver paa sit Sted ere i Besiddelse af en saadan Myndighed, at naar de give disciplinære Bestemmelser om Forholdene indenfor Skolens Omraade, saa ogsaa have Lov til at give en saadan Bestemmelse som f. Eks. den: Tobaksrygning her er forbudt. Jeg skulde derfor tro, at § 3 er ganske overflødig, da det, der skulde naas ad denne Vej, sikkert allerede kan naas med den Myndighed, Skoleautoriteterne nu have. Men selv om det skulde gaa saa uheldigt, at Udvalgets Arbejde for saa vidt skulde blive rent negativt, kan det dog faa en anden Betydning, nemlig den, at naar Lovgivningsmagten har sysselsat sig med Sagen og er kommen til det Resultat, at det for den er umuligt at gøre noget virksomt, saa lægger Lovgivningsmagten hele Ansvaret tilbage paa Skolen og Hjemmet med Ansvarets fulde Vægt og lader det blive liggende der, hvor det væsentligt hører hjemme. Saa siger Staten til Skolen og Hjemmet: Det er jer, der maa gøre det, og saa er det saa heldigt, at der fra alle Sider er vist en farbar Vej, nemlig den, som det ærede Medlem for Kellersrup